

— Не си виждалъ, Стефана, за това, защото кукумявките денѣ се криятъ въ хралупатитѣ дървеса или въ пещеритѣ по горитѣ и планинитѣ, а нощѣ, когато стане тъмно, излизатъ да си търсѣтъ храна. Когато кацнатъ на нѣкое дърво, тѣ викатъ отъ врѣме на врѣме: *Кукумяу! Кукумяу!* Не си ли слушалъ нѣкоя пѣтъ такъвъ гласъ?

— Не съмъ, мамо.

— Проститѣ хора, когато чуятъ кукумявката да вика на нѣкое здание, мислятъ, че това не било на хубаво и че въ тази къща щѣло да се случи нѣщо лошо. Но това не е никакъ истина, а само една измислица за крякливия ѝ гласъ.

— А съ какво сж хранятъ кукумявките мамо?

— Колкото за това, мислж, че не трѣбва да питашъ, защото ако внимателно разгледашь исписаната тукъ картинка, ще познаешъ самъ съ какво сж тѣ хранятъ.

— Хж! Усѣтихъ се, — кукумявките се хранятъ съ мишки. Ето тука една кукумявка гдѣ се е спустигла да хване тази мишка! Види се да сж полезни птици, нали така, мамо?

— Да, така е, Стефана, ти додрѣ разбра всичко. Кукумявките се хранятъ съ мишки; тѣ истрѣбватъ врѣднитѣ нощни пеперуди и насѣкоми, но по нѣкога истрѣбватъ и полезнитѣ за насъ птичета.

Стефанъ остана дълго врѣме замисленъ. Майка му отдавна бѣше влѣзла да шета въ къщи, а той все стои и гледа картинката. Той си помисли, че е срѣдъ нощъ и се намира въ гората. Стори му се, че една кукумявка прѣхвъркнж край него и тойж гледа. Въ това врѣме, майка му го повика за обѣдъ. Стефанъ скочи и влѣзе въ къщи при майка си.

### Ожеднѣлата Минка.

Въль день игра съ приятелкитѣ си на улицата. Приятни игри! Нѣматъ свършване! Едни прѣзъ други